

Република Србија
ВРХОВНИ СУД СРБИЈЕ
Рев 366/07
18.04.2007. година
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд Србије у Београду, у већу састављеном од судија: Предрага Трифуновића, председника већа, Љиљане Ивковић Јовановић, Јасминке Станојевић, Мирјане Грубић и Стојана Јокића, чланова већа, у парници тужиље АА, чији је пуномоћник АБ, адв., против тужене Републике Србије - Управа царина, коју заступа Републичко јавно правобранилаштво, Београд, Одељење у Новом Саду, ради накнаде штете, вредност предмета спора 1.045.000,00 динара, одлучујући о ревизији тужиље, изјављеној против пресуде Окружног суда у Новом Саду Гж.2013/05 од 1.11.2006. године, у седници одржаној 18.4.2007. године, донео је

П Р Е С У Д У

ОДБИЈА СЕ, као неоснована ревизија тужиље, изјављена против пресуде Окружног суда у Новом Саду Гж.2013/05 од 1.11.2006. године.

О б р а з л о ж е њ е

Пресудом Општинског суда у Новом Саду П.7592/01 од 22.2.2005. године, ставом првим изреке одбијен је приговор месне ненадлежности Општинског суда у Новом Саду, док је ставом другим изреке одбијен тужбени захтев којим је тужила тражила да се обавезе тужени да јој плати на име накнаде материјалне штете за одузети путнички аутомобил износ од 1.045.000,00 динара са законском затезном каматом од 23.5.2000. године па до исплате. Ставом трећим изреке обавезана је тужила да накнади туженом трошкове парничног поступка од 20.000,00 динара.

Пресудом Окружног суда у Новом Саду Гж.2013/05 од 1.11.2006. године, жалба тужиље је одбијена, а првостепена пресуда потврђена.

Против правноснажне пресуде донесене у другом степену, тужила је благовремено изјавила дозвољену ревизију, побијајући је због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Испитујући побијану пресуду у смислу чл.386. Закона о парничном поступку ("Службени лист СФРЈ" бр.4/77..."Службени лист СРЈ" бр.3/02), који се примењује на основу чл.491. ст.4. Закона о парничном поступку ("Службени гласник РС" бр.125/04), Врховни суд Србије је нашао да ревизија није основана.

Према чињеничном стању на коме је заснована правноснажна пресуда, тужила је као власник путничког возила марке "аа" __, рег. ознака __, специјалним пуномоћјем овереним у суду овластила ББ и ВВ да овим возилом могу управљати, отуђити га и предузимати све правне радње у односу на возило. ГГ, као сервисер је ангажован од стране ББ и ВВ да превезе возило из ДД у ЋЋ ради поправке, што је и учинио, међутим, на царинском прелазу ЕЕ, није пријавио увоз возила. Пошто је довезао возило у Републику Србију, извршио је преправке, тако што је постојећој каросерији "__" променио облик у "__". Међутим 21.9.1995. године, приликом контроле возила на ЖЖ путу у Новом Саду, исто му је одузето од стране припадника МУП-а РС, због несагласности боје и облика возила са подацима у саобраћајној дозволи која је гласила на име тужиље. Против ГГ је покренут и прекршајни поступак (пред Савезном управом царина) који је окончан доношењем одлуке којом је оглашен одговорним за царински прекршај (непријављивање робе при увозу) из чл.189. ст.1. тач.3. у вези чл.198. ст.1. Царинског закона, кажњен новчаном казном, а изречена је и заштитна мера одузимања моторног возила, као предмета извршења прекршаја. По правноснажности овог решења, Савезна управа царина је 13.6.1997. године продала возило на јавној лицитацији, и тужба ГГ у управном спору пред Савезним судом је одбијена као неоснована (19.11.1997. године).

Правилно је правноснажном пресудом примењено материјално право код овако утврђеног чињеничног стања, када је одбијен захтев тужиље за накнаду штете због одузимања возила.

Према чл.172. ст.1. Закона о облигационим односима, правно лице одговара за штету коју његов орган проузрокује трећем лицу у вршењу или у вези са вршењем својих функција. Међутим, правилна примена наведене законске одредбе подразумева да правно лице одговара само за штету коју је њен орган проузроковао трећем лицу недозвољеним или противзаконитим вршењем својих функција.

У конкретном случају, возило чији је тужила власник, одузето је од ГГ, у чијој је државини било, а који је у законитом (прекршајном) поступку оглашен одговорним за царински прекршај из чл.189. ст.1. тач.3. у вези чл.198. ст.1. Царинског закона, а правноснажним решењем изречена је и заштитна мера трајног

одузимања возила. При том, одредбом чл.200. и 203. ст.1. Царинског закона, који је био на снази у време доношења решења у прекршајном поступку ("Службени лист СРЈ" бр.45/92...28/96), роба која је предмет извршења из чл.189. ст.1. тач.1. до 4. овог Закона, одузеће се и ако није својина учиниоца прекршаја, због чега су без утицаја наводи ревизије да против тужиље (као власника возила) није вођен прекршајни или било какав други поступак.

Осталим наводима у ревизији (којима се оспоравају чињенице везане за околности ко је и на који начин довезао возило у Србију – Нови Сад, као и начин одузимања возила), оспорава се утврђено чињенично стање, што према чл.385. ст.3. ЗПП, у поступку по ревизији није дозвољено.

На основу чл.393. ЗПП, одлучено је као у изреци.

Председник већа – судија

Предраг Трифуновић, с.р.

За тачност отправка

Управитељ писарнице

Мирјана Војводић

дм